

И женитѣ почнаха весело да си шушукатъ и приказватъ.

Когато момченцето се готвѣше да хвърли трети камъкъ, погълнато всецѣло въ веселата си и забавна игра, то не видѣ, кога една силна ржка го хвана здраво за ушенцето. Детето изпищѣ и приклегна до земята.

— Хванахъ ли те, проклетнико! — изрева гласътъ на човѣка надъ главата му. — Съ това ли намѣри да играешъ!

Пакостничето по гласа позна, кой го държи. Бѣше баща му, Минчо Айвазътъ. Но то геройски се държеше, като стискаше устицата си да не зареве отъ болка, докато баща му го заведе въ кѣщи. Тамъ отново го нашиба съ дългия си чубукъ. Макаръ и да му бѣше първо чедо, строгиятъ баща хубаво го наказва, за да не посмѣе после да се залавя пакъ съ такава пакостна игра.

*

Малкиятъ Иванъ, тъй се казваше първенецътъ на Минча Айваза, израстна високъ левентъ момъкъ. Следъ като изучи първата наука въ Сопотското училище, ходи въ Пловдивското класно училище и най-после се завърна при баща си и застана задъ тезгяха въ дюкяна му. Но вмѣсто да пи-

ше смѣтки по дебелитъ тефтери, Иванъ ги изписваше съ стихове. На този занаятъ се залови още когато бѣше въ Пловдивъ, кждето бѣше понаучилъ това изкуство по френскитѣ книги на учителя си Богданъ Горановъ.

Когато веднажъ баща му го издебна надвесенъ и унесенъ надъ тефтеритѣ и като видѣ, че вмѣсто смѣтки пише нѣкакви кѣси изречения за слънцето, месеца, планинитѣ и горитѣ, извика му гнѣвно:

— Тия дивотии, дето ги дращишъ, ще те нахранятъ ли? Другъ пжтъ да не съмъ те виждалъ да дращишъ по тефтеритѣ ми. Или човѣкъ ставай, или вземай гората, която толкова ти е омилѣла, че я описвашъ и на книга!

Момъкътъ нищо не каза, наведе глава и си отиде у дома. Тамъ всичко разказа на обичната си майка, стрина Сжба.

— Успокой се, сине. Ти пакъ ще пишешъ. Но вечеръ, въ килерчето, следъ като си легне баща ти.

*

Единъ лѣтень день надъ малкото градче се разрази страшна буря. Изведнажъ стана тъмно като нощъ. Записка буенъ дѣждъ. Ужасна хала за-